

РЕШЕНИЕ

№ 24519

гр. София, 16.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **967** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е след изпращане на делото по подсъдност от АС М.. Производството е образувано по жалба от „Мегаинвест-холд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] с адрес [населено място], р-н Л., [улица], представлявано от Ц. С. Ц.-управител против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-0243-000300 по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор към ОД МВР М., с която за установено нарушение на чл.150а, ал.1 от ЗДвП на „Мегаинвест-холд“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от Ц. Ц. е наложена принудителна административна мярка – Прекратяване на регистрацията на ПСС – специален автомобил марка „С.“ модел „С. Д 330 БФ“, категория „N3“ с рег. номер К. за срок от 6 месеца и са отнети 2бр. регистрационни табели с номер К..

Иска се отмяна на заповедта, като се твърди, че същата е незаконосъобразна и издадена в противоречие с материалноправните разпоредби. Управителят, представляващ дружеството собственик на МПС, твърди, че управлението без валидно СУМПС за съответната категория от водача е извършено без негово знание и съгласие.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява.

Ответникът – мл. автоконтрольор към ОДМВР М., РУ-Б., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-0243-000300/26.12.2024 г. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП на „Мегаинвест-холд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] - прекратяване на регистрацията на собственото му МПС лек автомобил „С. Д 330 БФ“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца, като е прекратена регистрацията на МПС и са отнети два броя регистрационни табели [рег.номер на МПС]. Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че е съставен АУАН серия GA № 1414988/26.12.2024 г. срещу собственика на лекия автомобил „Мегаинвест-холд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], защото на 26.12.2024 г. около 09.30 в [община], на път втори клас 81 като собственик на същото МПС, предоставил управлението на неспособния водач В. Д. И., срещу който е съставен АУАН серия GA № 1414988/26.12.2024 г., който не притежава СУМПС за съответната категория С.

От приложените по делото документи е видно, че собственик на автомобил „С. Д 330 БФ“ с рег. [рег.номер на МПС] е „Мегаинвест-холд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК].

По делото са приети като доказателства представените с административната преписка, както и доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в срок от лице, което има правен интерес – собственика на МПС с временно прекратена регистрация.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповед № 301з-4401 от 09.10.2024 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от изрично изброени в т. 14 от процесната заповед, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за липса на компетентност на издателя са неоснователни. /л.16 от производството пред АС Монтана/.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неспособен водач.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалноправните разпоредби и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Предвид установеното с акта нарушение на чл. 150а от ЗДвП, правилно административният орган е приел, че са налице предпоставките по чл.

171, т. 2а, б. "а" за издаване на заповед за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС. С нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

При така цитираната законова регламентация, се установява, че за целите на административното производство, в тази хипотеза е достатъчно да е установено управление на моторното превозно средство от неправомерно лице, дори това МПС да е собственост на друго лице, тъй като разпоредба на чл. 171, т. 2а, б. "а" не поставя други изисквания за прилагане на мярката, включително предоставяне от страна на собственика, респективно знание от негова страна, че водачът е неправомерно. Ето защо развитите в жалбата доводи в обратна насока са неоснователни.

По делото не се оспорва, че лекият автомобил, собственост на дружеството жалбоподател, който е обект на приложената със заповедта ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е управляван на посочената в заповедта дата от неправомерно водач. Не се посочиха никакви факти, на база на които да се заключи, че дружеството не е предоставило автомобила на неправомерния водач В. И.. В случая следва да се посочи, че изобщо оспорващото дружество, като юридическо лице, не би могло да формира вина, като субективно отношение към дадено деяние и оттам да се изследва знаело ли е то, този на който предоставя МПС, дали е с или без отнето СУМПС.

По делото се установява от справката за правоспособността на водача В. И., че същият няма правоспособност за категорията ППС, което е управлявал. Писмените доказателства сочат, че процесният автомобил е управляван от неправомерно лице. Това доказва наличието на материалните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП за прилагане на ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС спрямо собственика. Обстоятелството, че управлението на МПС е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната ограничителна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен срещу трето лице, защото то е извършител на нарушението по чл. 150а от ЗДвП, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС.

Принудителната мярка по своя характер не е наказание, а превантивна мярка, поради което не се твърди вина на собственика на автомобила, а се вземат мерки да не може да се извършват други подобни нарушения с него за определен период от време. Не се ограничава и правото на собственост на дружеството, доколкото се касае за временна мярка, която цели да се осигури безопасността на движението по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора и липсата на искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение

от страна на ответника, съдът намира, че такова не се дължи.

Поради това СЪДЪТ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мегаинвест-холд“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №24-0243-000300/26.12.2024г по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор към ОД МВР М., с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП е приложена ПАМ по чл.171, ал.2а, б. „а“ ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: